

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2014r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Szczepańska

Protokolant prac.sąd. Marta Kreczkowska-Żyrkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Daniela Brodowskiego,

po rozpoznaniu dnia 02.04.2014r. sprawy

1. P. S., urodz. (...) w O., B. i E. z d. R.,

2. M. S., urodz. (...) w O., D. i B. z d.L.,

3. M. M. (1), urodz. (...) w O., syna J. i A. z d. K.,

4. M. R., urodz. (...) w O., syna K. i I. z d.B.,

5. A. T. , urodz. (...) w O., syna S. i B. z d. P.,

oskarżonych o to, że:

w nocy z 01 na 02 grudnia 2013 roku w E., na terenie kompleksu sportowego przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali uszkodzenia mienia poprzez namalowane wulgarnych napisów o treści antyklubowej farbą na murach budynku klubowego, zabytkowej kasy biletowej oraz elewacji trybun widowiskowych, co spowodowało straty w wysokości 5.250 zł. na szkodę (...)w E., przy czym czynu tego dokonali działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o przestępstwo z art. 288§ 1 kk w zw. z art. 57a§1 kk,

I. oskarżonych P. S., M. S., M. M. (1), M. R. i A. T. uznaje za winnych popełnienia zarzuconego im przestępstwa, z tym, iż wartość szkody ustala na kwotę 5244,03 złotych i za to z mocy art. 288§ 1 k.k. w zw. z art. 57a§1 kk skazuje ich na kary po 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k, art. 70 § 2 kk i art. 73§2 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych P. S., M. S., M. R. i A. T. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 3 (trzech) i oddaje oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora,

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k, art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. M. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 3 (trzech),

IV. na podstawie art. 72§1 pkt. 4 kk zobowiązuje oskarżonych P. S., M. S., M. M. (1) i M. R. w okresie próby do kontynuowania nauki, zaś oskarżonego A. T. do wykonywania pracy zarobkowej,

V. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonych obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego (...)w E. kwoty 5244,03 zł. (pięć tysięcy dwieście czterdzieści cztery złote i trzy grosze),

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt VII K 130/14

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony w toku postępowania i ujawniony na rozprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 1 na 2 grudnia 2013 roku P. S., M. S., M. M. (1), M. R. oraz A. T. wyruszyli z O. do E., w celu wymalowania na stadionie (...) w E. przy ul. (...) napisów obrażających klub (...) oraz wychwalających (...). Zamierzali dokonać tego czynu w ramach odwetu, gdyż podejrzewali kibiców (...) o wymalowanie stadionu w O.. Jechali samochodem marki B. o nr. rej. (...), kierowanym przez M. R.. Do celu dotarli około godziny 1.00 w nocy. Następnie P. S., M. S., M. M. (1) oraz A. T. wysiedli z samochodu i rozpoczęli malowanie murów stadionu. W przeciągu ok. 5-10 minut wymalowali szereg napisów na budynku klubowym, zabytkowej kasie biletowej oraz elewacji trybun. W tym czasie M. R. stał na czatach i pilnował samochodu. W pewnym momencie, widząc nadjeżdżający patrol policji, wymienieni wsiedli się do samochodu i ruszyli w kierunku ul. (...). Po chwili zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy (...) w E., na wysokości plebanii parafii (...)w E..

Na skutek wymalowania wyżej wymienionych obiektów uległy one uszkodzeniu. Podczas ich naprawy konieczne było zeszkrobanie wierzchniej warstwy cegły, gdyż farba wsiąkła w cegłę i nie było możliwe jej zmycie. Całkowity koszt naprawy wyniósł 5244,03 zł. Budynek kasy biletowej na stadionie (...) w E. jest wpisany do Rejestru (...) Województwa (...) na podstawie wydanej przez (...) Wojewódzkiego (...) decyzji nr (...) z dnia 6 maja 2008 roku. Pokrzywdzony domagał się naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o:

- wyjaśnienia oskarżonego P. S. – k. 48-49, 77, 200v;
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. S. – k. 54, 79, 200v-201;
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 59-59v, 82, 201;
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. R. – k. 69, 84v-85, 201-201v;
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. T. – k. 64, 74, 201-201v;
- zeznania świadka Z. S. – k. 38, 201-202;
- protokół oględzin miejsca zdarzenia – k. 34-36;
- protokół oględzin pojazdu – k. 31-33;
- dokumentację fotograficzną z oględzin miejsca pojazdu oraz oględzin stadionu – k. 159;
- pismo Dyrektora (...) w E. wraz z decyzją w sprawie wpisania do rejestru zabytków budynku Gimnazjum nr (...) położonego przy ul. (...) w E. wraz z najbliższym otoczeniem – k. 171, 173-174;
- kosztorys na likwidację szkód dokonanych na stadionie przy ul. (...) w E. – k. 172;
- wypis z rejestru gruntów – k. 175-177;
- pismo Kierownika (...) w E. – k. 186;

- odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie, wydanego w dniu 10 marca 2014 roku w sprawie o sygn. akt VII K 1335/13 – k. 199.

Oskarżony P. S. przyznał się do popełnienia czynu i złożył wyjaśnienia. Podał, że wraz z kolegami zdecydował się pojechać do E. w ramach odwetu, gdyż około miesiąca wcześniej kibice (...) pomalowali w podobny sposób stadion (...). Do E. zabrał ze sobą farbę olejną koloru białego.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. S., k. 42, 200v.

P. S. jest uczniem IV klasy Zespołu Szkół (...) w O., nie posiada majątku i pozostaje na utrzymaniu rodziców. Jest kawalerem, nie ma dzieci. Nie był uprzednio karany.

dowód: dane o podejrzanym – k. 50; karta karna – k. 108.

Oskarżony M. M. (1) również przyznał się do popełnienia czynu i złożył wyjaśnienia. Twierdził, że dopiero w drodze do E. dowiedział się, że jadą malować stadion i nie wie dlaczego dał się namówić kolegom, żeby pojechać z nimi do E..

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1), k. 59, 201.

M. M. (1) posiada wykształcenie wyższe pedagogiczne, pracuje jako ekspedient na poczcie i otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenie w wysokości 600 zł netto miesięcznie, majątku nie posiada, jest kawalerem, nie ma dzieci. Nie był uprzednio karany.

dowód: dane o podejrzanym – k. 60; karta karna – k. 111.

M. S. przyznał się do popełnienia czynu, ale odmówił składania wyjaśnień. Odpowiadając na pytania przesłuchującego podał, że samochód B. należy chyba do M. R., który nie malował ścian, ale siedział w tym czasie w samochodzie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. S., k. 54, 200v-201

M. S. jest uczniem klasy (...) Liceum (...) w O., nie posiada majątku i pozostaje na utrzymaniu rodziców. Jest kawalerem, nie ma dzieci. W chwili popełnienia czynu był niekarany. Został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia (...) roku w sprawie o sygn. akt (...) za posiadanie i używanie podczas imprezy masowej wyrobów pirotechnicznych i pożarowo niebezpiecznych wbrew przepisom ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych.

dowód: dane o podejrzanym – k. 55, karta karna – k. 107; odpis wyroku SR w O. z dnia (...) roku w sprawie o sygn. akt (...) – k. 199.

Oskarżony M. R. podczas pierwszego przesłuchania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Ponownie przesłuchiwany zmienił wersję wydarzeń i przyznał się, twierdząc że jego uprzednie wyjaśnienia wynikały z faktu, że pierwszy raz był na policji. Podał, że jest współwłaścicielem samochodu B. o nr. rej. (...) i że nie malował stadionu, ale stał na czatach.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. R., k. 69, 84v-85, 201-201v;

M. R. jest uczniem IV klasy (...) w O., jest współwłaścicielem samochodu osobowego marki B. o nr. rej. (...) o wartości ok. 12.000 zł. pozostaje na utrzymaniu rodziców. Jest kawalerem, nie ma dzieci. Nie był uprzednio karany.

dowód: dane o podejrzanym – k. 70; karta karna – k. 110.

Oskarżony A. T. podczas pierwszego przesłuchania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Ponownie przesłuchiwany zmienił wersję wydarzeń i przyznał się, twierdząc że jego uprzednie wyjaśnienia wynikały z faktu, że pierwszy raz był w takiej sytuacji i nie wiedział jak ma się zachować.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. T. – k. 64, 74, 201-201v;

A. T. z wykształcenia jest technikiem masażystą, aktualnie nie ma zatrudnienia. Nie posiada majątku, pozostaje na utrzymaniu rodziców, nie jest zarejestrowany w(...)w O.. Jest kawalerem, nie ma dzieci.

dowód: dane o podejrzanym – k. 65; karta karna – k. 109.

Wszyscy oskarżeni w toku rozprawy podtrzymali złożone wyjaśnienia, w których przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu oraz wyrazili skruchę.

Sąd zważył co następuje:

Na tle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie zarówno wina wszystkich oskarżonych, jak i okoliczności popełnienia zarzucanego im czynu nie budzą wątpliwości.

Dokonując ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się tak na materiale dowodowym o charakterze osobowym, w postaci zeznań świadka Z. S. oraz wyjaśnień oskarżonych, jak i o charakterze nieosobowym, w szczególności w postaci oględzin miejsca zdarzenia, kosztorysu na likwidację szkód dokonanych na stadionie przy ul. (...) w E. oraz pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

W pierwszej kolejności odnosząc się do wyjaśnień złożonych przez oskarżonych, są one w pełni wiarygodne co do przebiegu samego czynu. Oskarżeni w sposób wzajemnie się uzupełniający opisali zdarzenie, które miało miejsce na stadionie (...)w E.. Przedstawiona przez nich wersja wydarzeń nie jest sprzeczna z pozostałym materiałem dowodowym w postaci oględzin miejsca zdarzenia i załączonej do nich dokumentacji fotograficznej.

Sąd nie dał przy tym wiary wyjaśnieniom oskarżonych M. S. i M. M. (1) w których sugerowali oni, że M. M. (1) i M. R. nie mieli świadomości, po co jadą do E. i dopiero w trasie dowiedzieli się o zamiarze dewastacji stadionu MOSiR w E.. M. R. wprost przyznał, że „chcieliśmy wymalować stadion (...), bo mieliśmy wymalowany nasz w O.” (k. 84), stąd twierdzenia M. S., że wątpi, iż M. R. wiedział, po co jadą do E., skonfrontowane z pozostałym materiałem dowodowym, nie mogą stanowić podstawy ustaleń stanu faktycznego w sprawie. Ponadto nie do zaakceptowania w świetle zasad doświadczenia życiowego jest przyjęcie, że kierujący pojazdem M. R. zgodziłby się zawieźć swoich kolegów ponad 100 kilometrów w jedną stronę nie wiedząc, po co tam jedzie. Odnośnie zaś do stanu świadomości M. M. (1), to należy mieć na względzie, że jest on osobą zdecydowanie starszą od pozostałych oskarżonych, przez co jego wyjaśnienia w zakresie, w którym podał, że dał się namówić na wyjazd do E. nie znając jego celu, który poznał dopiero w trasie, nie są wiarygodne.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka Z. S., reprezentującego pokrzywdzonego. Jego zeznania pozwoliły na ustalenie zakresu szkody popełnionej przestępstwem. Postawa świadka, który wnosił o łagodny wymiar kary dla oskarżonych potwierdza fakt, że pomimo pokrzywdzenia przestępstwem przedstawił on posiadaną przez siebie wiedzę odnośnie przedmiotowego zdarzenia i jego skutków zgodnie z prawdą, w żadnej mierze nie próbując obciążać oskarżonych ponad rzeczywiście wyrządzone przez nich szkody. Pomimo zaś literalnego stwierdzenia przez świadka, że nie nastąpiło naruszenie struktury elewacji zabytkowej kasy klubu, sam świadek wprost przyznał, że nastąpiła konieczność zeszkobania części, milimetra cegły, gdyż farba wsiąkła w cegłę, w związku z czym niemożliwe było jej zmycie.

Za rzetelne i przydatne Sąd uznał zebrane w sprawie dowody nieosobowe, takie jak oględziny miejsca zdarzenia oraz pojazdu wraz z dokumentacją fotograficzną, kosztorysu na likwidację szkód oraz decyzji o wpisaniu do rejestru zabytków budynku Gimnazjum nr (...) położonego przy ul. (...) w E. wraz z najbliższym otoczeniem. Dokumenty te zostały sporządzone przez osoby do tego uprawnione, zgodnie z obowiązującą procedurą, ich prawdziwość i rzetelność nie była kwestionowana przez strony.

Reasumując, stwierdzić należy, iż w oparciu o zebrany w sprawie, uznany za wiarygodny materiał dowodowy zasadnie przypisano oskarżonym P. S., M. S., M. M. (1), M. R. i A. T. popełnienie przestępstwa opisanego w art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

Podlega bowiem odpowiedzialności z art. 288 § 1 k.k. ten, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użycia.

W przedmiotowej sprawie dla oceny zasadności odpowiedzialności karnej oskarżonych kluczowe było ustalenie, czy na skutek podjętych przez nich działań, polegających na wymalowaniu elewacji trybun, budynku klubowego oraz kasy biletowej doszło do częściowego zniszczenia rzeczy, które objawiałoby się w takiej zmianie jej formy materialnej lub wartości użytkowej w takim stopniu, że do usunięcia tego uszkodzenia konieczne byłoby naruszenie substancji rzeczy (por. uchwała SN z dnia 13 marca 1984 roku, sygn. akt. VI KZP 48/83; wyrok SN z dnia 22 czerwca 2002 roku, sygn. akt V KKN 362/2001).

Tylko bowiem przy spełnieniu wskazanej wyżej przesłanki można uznać, że działanie sprawców kwalifikuje się jako „uszkodzenie rzeczy”, w przeciwnym razie ich czyn mógłby stanowić jedynie wykroczenie spenalizowane w art. 63a ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – kodeks wykroczeń.

Należy uznać, że w niniejszej sprawie do uszkodzenia rzeczy doszło. Usuwając wulgarne napisy konieczne było zeszkrobanie warstwy cegły, gdyż farba wsiąkała w cegłę i nie było możliwe jej zmycie. Fakt, że starcie cegły było konieczne jedynie w minimalny sposób, Sąd wziął pod uwagę przy wymiarze kary, zaś co do samego bytu przestępstwa prawo nie różnicuje rozmiaru, w którym konieczne było naruszenie substancji rzeczy. Koniecznym także zgodnie z relacją świadka było zeszlifowanie części stalowej powierzchni trybun.

Badając kwestię strony podmiotowej popełnionego czynu, zgodnie z regułą z art. 8 k.k., występki z art. 288 § 1 k.k. może być popełniony jedynie umyślnie. Całokształt zebranego materiału, w tym w szczególności wyjaśnienia samych oskarżonych jednoznacznie wskazują, że chcieli oni dokonać dewastacji stadionu poprzez wymalowanie napisów obrażających (...) i wychwalających (...).

W ocenie Sądu oskarżonym można przypisać winę w popełnieniu zarzucanych czynów. Wszyscy oskarżeni ze względu na wiek są zdolni do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu byli oni niepoczytalni lub znajdowali się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Mieli więc oskarżeni obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynili i z tego tytułu zasadnie postawić można im zarzut.

Jednocześnie Sąd, w oparciu o kosztorys wskazujący na wysokość poniesionej przez pokrzywdzonego szkody zmienił opis zarzucanego oskarżonym czynu, ustalając wartość szkody na 5244,03 zł. Kwota ta jest precyzyjnie wyliczona i określona w przedstawionym przez pokrzywdzonego kosztorysie, stąd brak było podstaw do przyjęcia kwoty wskazanej oskarżeniem, która stanowiła zaokrągloną wartość kwoty wskazanej w kosztorysie.

W ocenie Sądu oskarżeni zarzucanego im czynu dokonali działając publicznie i z oczywiście błahego powodu, co nakazuje zakwalifikować popełniony przez nich czyn za występki o charakterze chuligańskim, opisany w treści art. 115 § 21 k.k. Oskarżeni zdecydowali się zdewastować stadion, mimo pełnej świadomości bezprawności swojego czynu, co z połączeniu z błahym powodem, którym była chęć rewanżu na kibicach (...) i działaniem w miejscu publicznym wskazuje na rażące lekceważenie porządku prawnego. W konsekwencji Sąd zastosował art. 57a § 1 k.k., obligujący do wymiarzenia kary wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. zwiększonej o połowę.

Kierując się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd orzekając w granicach przewidzianych przez ustawę wymierzył wszystkim oskarżonym kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd baczył przy tym, by dolegliwość tej kary nie przekraczała stopnia winy i uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu, a jednocześnie by spełnione

zostały cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanych, jak również by spełnione zostały potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczności łagodzące Sąd uznał fakt uprzedniej niekaralności oskarżonych oraz wyrażenie przez nich skruchy. Co prawda oskarżony M. S. w chwili orzekania był już prawomocnie skazany za występki polegający na posiadaniu i używaniu podczas imprezy masowej wyrobów pirotechnicznych i pożarowo niebezpiecznych wbrew przepisom ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych, to na moment popełnienia czynu był on osobą niekaraną. W efekcie Sąd nie widział podstaw by różnicować wymiar kary ze względu na karalność M. S.. Sąd nie różnicował również kary w stosunku do M. R., który, jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, nie dewastował terenów stadionu, zawiózł zaś pozostałych oskarżonych do E. oraz stał na czatach. Tym niemniej oskarżony M. R. obejmował swoim zamiarem całość czynu zabronionego, polegającego na uszkodzeniu budynków (...) w E., zaś wewnętrzny podział ról wśród współsprawców nie znaczenia co do przypisania mu odpowiedzialności za sprawstwo w niniejszej sprawie (por. postanowienie SN z 1 marca 2005 roku, sygn. akt. III KK 208/2004, wyrok SA w Krakowie z 9 listopada 2009, sygn.. akt. II Aka 170/2010). Oskarżony traktował ten czyn jako własny, zaś bez niego jego dokonanie byłoby niemożliwe bądź przynajmniej znacznie utrudnione. „Współsprawcą jest zatem ten, kto biorąc udział w porozumieniu, ma wpływ na podjęcie decyzji popełnienia czynu zabronionego i następnie bierze udział w bezpośredniej realizacji tej decyzji, jednakże bez konieczności wypełnienia swoim zachowaniem w całości bądź w części znamion zamierzonego czynu zabronionego” (L. T., kom. do art. 18 k.k., teza 6, LexPolonica). W ocenie Sądu rola M. R. w powodzeniu działania przestępnego podjętego przez oskarżonych była na tyle duża, że nie uzasadniała łagodniejszego ukarania niż pozostałych współsprawców uszkodzenia mienia należącego do (...) w E..

Mając na uwadze przede wszystkim wskazane wyżej okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, że dla celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wystarczającym jest wymierzenie wszystkim oskarżonym kary pozbawienia wolności w wymiarze zbliżonym do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, przy uwzględnieniu chuligańskiego charakteru popełnionego czynu.

Rozważając kwestie celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, stwierdzić należy, że wymierzona oskarżonym kara będzie adekwatną i spełni swe cele w zakresie prewencji ogólnej. Wpłynie na wzmocnienie przekonania, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie i nie popłaca, przeciwnie - spotyka się nieuchronnie z represją karną. Przede wszystkim jednak umożliwi próbę podjęcia zadania wychowania oskarżonych, wpojenie im prawidłowych norm społecznych i wdrożenia do przestrzegania porządku prawnego, skłaniając ich do zmiany postępowania i respektowania obowiązujących norm.

Zauważyć jednocześnie należy, że zachowanie oskarżonych w toku postępowania, którzy nie negowali swojego sprawstwa i wyrazili żal z powodu popełnienia zarzuconego im czynu przekonuje, że wobec wszystkich oskarżonych istnieje pozytywna prognoza pozwalająca przyjąć, że pomimo nie wykonania kary pozbawienia wolności będą w przyszłości przestrzegać porządku prawnego i nie popełnią ponownie przestępstwa.

Trzeba zauważyć, iż podstawową przesłankę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności stanowią względy prognostyczne, czyli wynikające z dotychczasowego postępowania oskarżonych, dające się uzasadnić w świetle materiału dowodowego przypuszczenia co do przewidywanego sposobu życia, a dotyczy to przede wszystkim przestrzegania przez nich porządku prawnego. O pozytywnej prognozie, uzasadniającej zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary, decyduje całościowa ocena przesłanek wskazanych w art. 69 par. 2. Oznacza to, że sprawca nie musi charakteryzować się zupełnie "nienagannym" trybem życia (tak SN w wyroku z 28 lipca 1980 r., Rw 258/80, OSNKW 1980, nr 12, poz. 91). Wobec powyższego Sąd uznał, że resocjalizacja oskarżonych i nakłonienie ich do przestrzegania porządku prawnego może odbywać się w warunkach wolnościowych. Zdaniem Sądu jednoczesną motywacją dla przestrzegania przez oskarżonych porządku prawnego powinna być ciężąca na nich możliwość wprowadzenia do wykonania kary pozbawienia wolności, której wykonanie Sąd warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby. W ocenie Sądu tak zakreślony okres próby zweryfikuje dodatnią prognozę co do przestrzegania przez

oskarżonych w przyszłości porządku prawnego. Konstatacja ta skutkowałą zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na mocy art. 69 § 1 i 2 w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. odnośnie do oskarżonego M. M. (1) oraz na mocy art. 69 § 1 i 2 w zw. z art. 70 § 2 k.k. odnośnie do pozostałych oskarżonych.

W związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary w stosunku do młodocianych P. S., M. S., M. R. i A. T., na podstawie art. 72 § 3 k.k. Sąd oddał wskazanych oskarżonych pod dozór kuratora.

W punkcie IV wyroku Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt. 4 k.k. w celu pełniejszego urzeczywistnienia wychowawczych celów kary zobowiązał oskarżonych P. S., M. S., M. M. (1) i M. R. w okresie próby do kontynuowania nauki, zaś oskarżonego A. T. do wykonywania pracy zarobkowej.

Sąd orzekł wobec oskarżonych obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego (...) w E. kwoty 5244,03 zł. Mając na uwadze wniosek złożony przez pokrzywdzonego, orzeczenie to ma charakter obligatoryjny. Wysokość szkody jest potwierdzona odpowiednim dokumentem i nie była kwestionowana. Nałożenie na oskarżonych solidarnego obowiązku zapłaty w sposób pełniejszy zabezpiecza interesy pokrzywdzonego, który może domagać się zapłaty pełnego odszkodowania od każdego z oskarżonych.

Odnośnie do kosztów postępowania, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w całości, wydatkami obciążając Skarb Państwa – w tej kwestii mając na uwadze trudną sytuację finansową oskarżonych, pozostających na utrzymaniu rodziców bądź pracujących za niewielkie uposażenie. Ponadto Sąd, wobec orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, mogącego wyczerpać realne możliwości finansowe oskarżonych, uznał prymat kompensacyjnego charakteru orzeczenia z uwzględnieniem zasad sprawiedliwości naprawczej, a w konsekwencji pierwszeństwo uprawnień pokrzywdzonego nad obowiązkiem zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu.